

Vì sao xã hội nhân loại là mê?

Thiên thể rộng lớn, chư thần, vương, chủ đều chẳng rõ ngoài cõi, chúng sinh nhiều không đếm xuể. Tuy nhiên, tất thấy sinh mệnh trong thiên thể, ở mỗi tầng vật chất tương ứng đều nhìn thấy toàn diện thể giới mà mình sinh tồn, giống cách chư thần quan sát vạn vật, chỉ khác là họ không có trí tuệ và năng lực của thần. Vậy nên, các sinh mệnh trong vũ trụ thiên thể không hề giống như trạng thái của nhân loại – không nhìn thấy được chân tướng của thể giới mình sinh tồn, không thấy được các dạng sinh mệnh khác trong môi trường mình đang sống, cũng không thấy được thể hiện chân thực của vật chất. Bởi vậy, cách thức tư duy và nhận thức thể giới của con người là độc nhất và vô cùng giới hạn. Đó chính là xã hội “mê” (ngoại trừ thần tiên vốn có trong Tam giới và một số hiện tượng cá biệt của giới tu luyện).

Vậy vì sao lại như thế? Bởi vì thiên thể và các hệ thống vũ trụ trong thiên thể, đều đang bước đến giai đoạn cuối cùng của quy luật thành, trụ, hoại, diệt – bước tới giai đoạn “diệt”. Trong sự hủy diệt kinh hoàng của thời kỳ cuối này, tất thấy sẽ bị diệt tận, không còn gì tồn tại. Do vậy, Sáng Thế Chủ quyết định cứu độ chúng sinh.

Thiên thể vũ trụ tiến tới diệt, bởi vì trong quá trình thành, trụ, hoại, diệt kéo dài, chư vương, chư thần và vô lượng chúng sinh trong các vũ trụ đều trở nên không còn tốt như thuở ban sơ của “thành”, cũng là nói trong những năm tháng đằng đằng đều đã không còn

phù hợp với tiêu chuẩn tầng thứ sở tại của mình nữa. Đó là quy luật tất yếu của quá trình sinh mệnh.

Để giải cứu chúng sinh, Sáng Thế Chủ đã khai sáng một thế giới bên ngoài thiên thể, với mục đích cứu độ vô lượng chúng sinh trong thiên thể, đặt tên là “Tam giới”. Trong Tam giới có ba tầng thứ sinh mệnh tồn tại, sinh mệnh tầng thấp nhất hoàn toàn là vô năng lực, vô minh mà sinh tồn trong hoàn cảnh mê nhất, khổ nhất, đó chính là xã hội nhân loại. Rồi tầng thứ hai, người và chúng sinh có trí tuệ chỉ cao hơn tầng thứ nhân loại, nên chỉ có thể nhìn thấy nhân loại và tình huống của bản thân cảnh giới sở tại, nhân loại gọi họ là Thiên thượng nhân. Rồi cao hơn một tầng lại có thể nhìn thấy tình huống sinh tồn của hai giới bên dưới, cũng như cảnh giới của chính họ, trí tuệ cũng cao nhất trong Tam giới, nhân loại gọi chung là Thiên nhân. Nhưng chúng sinh trong Tam giới đều không có năng lực nhìn thấy vũ trụ chân chính và thế giới Thiên quốc mà thiên thần ngụ tại.

Vì thế, nhân loại là sinh mệnh có trí tuệ nhỏ nhất, không nhìn thấy bản chất của sự vật và sinh tồn “trong mê”. Đây là cách Sáng Thế Chủ sáng tạo ra để cứu độ chúng sinh trước khi mạt hậu diệt tận. Cũng là để chúng sinh vô minh trong bể khổ, dựa vào tính thiện mà bước ra. Khó là rất khó, lúc cuối cùng của thành, trụ, hoại, diệt, những sinh mệnh đáng bị tiêu diệt chỉ có trong chịu khổ tiêu nghiệp mà bước ra, đồng thời lại giữ vững bản tính thiện lương mới có thể được “tương lai” thừa nhận. Mạt hậu vừa tới, Sáng Thế Chủ đã cho phép nhiều thần, vương, chủ và các đại thần, đại giác vĩ đại hơn nữa cai quản những vùng lớn trong thiên thể,

hạ thể chuyển sinh thành người. Họ bị phong bế trí tuệ và năng lực, trong tối khổ, vô năng lực nhất, vô minh nhất, hoàn toàn phong bế trong thân người mà chịu khổ, tiêu nghiệp. Trong khổ dựa vào chính niệm giữ vững bản tính thiện lương, mới có thể được chư thần và Sáng Thế Chủ nhìn nhận, mới có thể được tương lai thừa nhận. Những ai nhiều lần chuyển sinh trong xã hội nhân loại dần dần tiêu khử tội nghiệp, thiện đức càng ngày càng nhiều thì trong cứu độ tất được chọn, cuối mạt hậu khi bắt đầu cứu độ, nhất định sẽ được Sáng Thế Chủ cứu độ đến vũ trụ mới. Vậy nên, phương thức tồn tại “mê” của xã hội nhân loại, là phương thức sinh mệnh sinh tồn và xã hội đặc thù mà Sáng Thế Chủ khai sáng vì để giải cứu chúng sinh. Nên người trong mê, dù cầu ai phá mê cũng không tác dụng. Không có sinh mệnh nào từ trời xuống đất dám phá hoại hoàn cảnh cứu độ chúng sinh này.

Trong nhân thể luôn có người nói tin thần là mê tín. Nên có người nói nhìn thấy tôi mới tin, không nhìn thấy thì không tin. Vì vậy có người dám làm việc xấu mà bất kể hậu quả. Thần dù cao đến đâu chuyển sinh thành người rồi, có thân người thì là người, tiến nhập vào nhân thể liền tiến nhập vào trong mê, nên có người sẽ trong mê tạo nghiệp. Mục đích căn bản Sáng Thế Chủ tạo ra Tam giới là để giúp chúng sinh tiêu trừ tội nghiệp trong khổ nạn, nâng cao đạo đức tự thân, không tội nghiệp mới có thể được cứu về thiên quốc. Pháp lý của thiên thể vũ trụ quyết định rằng tạo nghiệp rồi phải hoàn nghiệp. Tuy nhiên người ở trong mê, rất có thể lại tạo thêm tội nghiệp nơi nhân thể và đương nhiên phải trả. Đời này không trả, đời sau trả. Thực

ra, có rất nhiều người mang nghiệp nặng, để họ có thể được cứu, Sáng Thế Chủ còn phải gánh chịu một phần thống khổ cho họ, đó là từ bi lớn nhất ân huệ lớn nhất đối với chúng sinh. Nghiệp lớn đến mức độ nhất định, sinh mệnh sẽ thực sự bị tiêu hủy. Tiêu khử tội nghiệp hồi thiên mới là mục đích chân chính của chư vị đến thế gian. Mỗi người chuyển sinh tới thế gian đều phát thệ với Sáng Thế Chủ. Trả nghiệp tất nhiên sẽ rất đau khổ, nghiệp lực sẽ khiến con người tranh đấu, xảy ra chiến tranh, bệnh tật, lao khổ, đói khát, bần cùng, từ đó mà thống khổ. Tội nghiệp đương nhiên có lớn có nhỏ, cũng chính vì có nghiệp lớn nghiệp nhỏ, nhân sinh mới có khác biệt giàu nghèo. Người ở trong mê giữ vững thiện lương sẽ ít tạo nghiệp! Ít chịu khổ!

Cũng là nói tạo ra “mê” của người là vì cứu chúng sinh, giải cứu thiên thể và các vũ trụ. Cái “mê” này có nguyên nhân trọng đại như vậy, nên tuyệt không thể tùy theo lòng người mà phá mê. Thần tiên nơi thế gian rất nhiều, vì sao không thể thỏa mãn dục vọng phá mê của con người? Họ không dám! Bởi vì đó là Sáng Thế Chủ khai sáng để cứu thiên thể và chúng sinh, đó là hy vọng được cứu của chúng sinh!

Sư Phụ Lý Hồng Chí

Ngày 30 tháng 09 năm 2024

(Dịch ngày 01 tháng 10 năm 2024)